MINISTERSTWO SPRAW ZAGRANICZNYCH

Nr 4
ROK XXX

WARSZAWA
15 KWIETNIA 1948 R.

DZIENNIK URZĘDOWY

TREŚĆ:

CZĘŚĆ I — ZARZĄDZENIA:

CZĘŚĆ II — KOMUNIKATY:

CZĘŚĆ I

ZARZĄDZENIA

28.

Zgłaszanie adresów pracowników urzędów zagranicznych R. P. przybywających do kraju.

B. Pers. 012/19 z dnia 2 kwietnia 1948 r.

Nawiązując do zarządzenia z dnia 27 czerwca 1947 roku, B. Pers. 012/48 (Dz. Urz. MSZ Nr. 3/47 poz. 39) przypominam:

1) pracownicy urzędów zagranicznych R. P. przybywający służbowo czy też prywatnie do kraju, powinni bezwzględnie natychmiast po przybyciu podać swoje adresy krajowe w Biurze Personalnym, oraz dodatkowo w sekretariatach odnośnych wydziałów Departamentu Politycznego;
2) pracownicy przybywający z zagranicy na urlopy i udający się poza Warszawę, powinni uczynić to pisemnie, listem poleconym.

Pracownicy nie przestrzegający tych przepisów będą pociągnięci do odpowiedzialności dyscyplinarnej.

29.

Wnioskowanie kredytów jednorazowych na potrzeby inwestycyjne urzędów zagranicznych

D.A. 01/5a/48, z dnia 9 kwietnia 1948 r.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych stwierdziło, iż wnioski nadsyłane przez urzędy zagraniczne R. P. o przyznanie kredytów jednorazowych, na potrzeby inwestycyjne jak: dokonywanie wszelkiego rodzaju zakupów inwentarza, lub dokonywanie przebudowy, czy remontów budynków itp., nie są jasno formułowane i powodują przewlekłą, zbędną korespondencję.

Dla zracjonalizowania gospodarki inwestycyjnej i znormalizowania trybu postępowania Ministerstwo Spraw Zagranicznych zarządza co następuje:

a) Każde wystąpienie do MSZ o przyznanie kredytu na większe, kosztowniejsze inwestycje, wymagające rozważenia możliwości od strony finansowo-budżetowej, jak: kupno nieruchomości na własną siedzibę urzędu; przebudowa i kapitalny remont budynku własnego; zamiana budynku (lokalu) wynajętego—na kosztowniejszy; zakup kosztownych przedmiotów nie przewidywanych w dotychczasowym urządzeniu; zwiększenie ilości samochodów służbowych itp., powinno być poprzedzone krótkim, umotywowanym wnioskiem z podaniem przewidywanej sumy kosztów i zapytaniem o zgodę Ministerstwa na przystąpienie do zrealizowania zamierzenia.
b) Każdy wniosek o udzielenie kredytu na zrealizowanie potwierdzonego przez MSZ zamierzenia, jak również na wszelkie zakupy i roboty, dokonanie których nie wymaga rozważenia przewidzianego w punkcie a), powinien być sporządzony oddzielnie na każdy rodzaj inwestycji (zakupów, czy robót) w sposób i według wzoru, osobno dla każdej z 3-ch niżej wymienionych grup, oraz powinien być skierowany do Departamentu Administracyjnego w czasie dostatecznie uprzedzającym termin zamierzonych inwestycyj.

Grupa I.

Grupę I-szą przeznacza się dla ewent. nabycia budynków na własne siedziby urzędów zagranicznych.

Przy projektowaniu inwestycyj grupy 1-szej należy podawać we wnioskach niezbędne dane w następującym porządku:

1	2	3	4	5	6	7
Dokładny opis nieruchomości	Miejsce położenia (z podaniem N-ru poli. i hipot.)	Żądana cena	Wartość szacunkowa	Warunki płatności	Ewent. dochodowość nieruchomości	Obciążenia hipot.

8	9	10	11	12
Inne obciążenia podatki i t. p.	Możliwości przebudowy i nadbudowy wg obowiąz. przepis. plan. budowl.	Nieruchomość posiada dokładne plany lub nie	Kto jest zbywcą i jego adres	Uwagi i wnioski urzędu

Grupa II.

Do grupy II-giej zalicza się wszelkie roboty, związane z przebudową i remontem budynków i pomieszczeń, z przeróbką, reperacjami i odnowieniem wszelkich urządzeń i mebli, z remontem samochodów służbowych itp.

Wnioski projektowanych inwestycyj w gr. II-giej powinny zawierać specyfikacje dla każdego rodzaju robót, według niżej zamieszczonych wzorów osobno:

a) dla robót, które mają być powierzone przedsiębiorcom;
b) dla robót, które mogą być wykonane we własnym zakresie.

a) specyfikacja robót do powierzenia przedsiębiorcom.

1	2	3	4	5	6
L. p.	Szczegółowy opis robót	Ceny jednost. poszczeg. robót	Kosztorys ogólny	Według ofert firm (wymienić oferty)	Uwagi urzędu odnośnie wyróżnienia ofert i inne oraz wnioski

Do specyfikacji powinny być dołączone objęte nią oferty, przynajmniej po 3 — różnych firm — dla każdego rodzaju robót.

Oferty wyróżnione przez urząd powinny być odpowiednio zaopiniowane.

W wypadku trudności z zebraniem wymaganego minimum ofert, może być wzięta pod uwagę oferta jednej firmy, o ile zostanie poświadczona przez czynnik państwowy, bądź społeczny, regulujący ceny w odnośnej dziedzinie gospodarczej.

b) Specyfikacja robót do wykonania we własnym zakresie, sposobem administracyjnym.

1	2	3	4	5	6
L. p.	Szczegółowy opis robót	Przewidywane koszty poszczególnych robót	Kosztorys ogólny	Przez kogo i pod czyim nadzorem z ramienia urzędu roboty będą wykon.	Uwagi i wnioski urzędu

Kalkulacja robót do wykonania we własnym zakresie powinna być zawsze porównana z kalkulacją wykonania ich przez przedsiębiorców. Wyniki porównania należy podać we wniosku.

Grupa III.

Grupa III-cia obejmuje: zamierzone uzupełnienia inwentarza, jak mebli, wszelkiego rodzaju sprzętu, przedmiotów reprezentacyjnych, czy dekoracyjnych itp.; nabycie nowych kompletów wyposażenia służbowego i reprezentacyjnego; kupno samochodów służbowych i zakup wszelkich innych niezbędnych ruchomości.

Wnioski dla projektowanych inwestycyj w grupie 3-ciej należy dzielić na:

a) obejmujące przedmioty, które mogą i powinny być zakupione w kraju;
b) obejmujące przedmioty, które mogą i, z uwagi na ich specyficzny charakter, powinny być zakupione na miejscu.

Dla jednych i drugich, wnioski powinny zawierać szczegółowe specyfikacje, jak niżej:

a) Specyfikacja przedmiotów do zakupienia w kraju

1	2	3	4	5	1
L. p.	Dokładny opis przedmiotów i ilość	Ich przeznaczenie i otoczenie, w którym mają się znaleźć (przy meblach charakter pokoju styl mebli i t p.)	Cena jednostk. na rynku miejscowym	Kosztorys ogólny w/g cen miejscowych	Uwagi i wnioski urzędu

W wypadku potrzeby uzupełnienia kompletów wyposażenia służbowego, czy reprezentacyjnego, dla umożliwienia zaopatrzenia urzędów, w miarę możliwości, w wyroby krajowego przemysłu artystycznego, specyfikacja powinna zawierać szczegółowy opis pokoju i przedmiotów już w nim posiadanych, w otoczeniu których projektowane do nabycia przedmioty mają się znaleźć, aby można było dostosować je do otoczenia pod względem przeznaczenia, rozmiarów, stylu, koloru itp.

b) Specyfikacja przedmiotów do zakupienia na miejscu.

1	2	3	4	5	6
L. p.	Dokładny opis przedmiotów i ilość	Ich przeznaczenie	Cena jednostk. wg załączonych katalogów, ofert firm: [wymienić oferty]	Kosztorys ogólny	Uwagi urzędu odnośnie wyróżnienia ofert i wnioski

Do specyfikacji b) gr. III-ciej należy dołączyć oferty i katalogi, jak przy specyfikacji a) w grupie II-giej.

Zamierzone przez urzędy inwestycje powinny być celowo, planowo i oszczędnie skalkulowane.

Przy zamierzonych poważniejszych inwestycjach remontowo-budowlanych, które będą wymagały oceny fachowej, w braku odpowiedniej siły w urzędzie, należy dokonać ekspertyzy z udziałem niezainteresowanego rzeczoznawcy z poza urzędu.

Zabrania się dokonywania jakich bądź inwestycyj bez uprzedniego uzyskania zgody Ministerstwa Spraw Zagranicznych, pod osobistą służbową i materialną odpowiedzialnością kierowników urzędów zagranicznych, podległych MSZ, chociażby urzędy posiadały potrzebne na ten cel fundusze.

30.

Paszporty konsularne.

K.II.326/17 z dnia 6 kwietnia 1948 r.

W zarządzeniu o paszportach konsularnych Nr K. I. 728 zamieszczonym w Dz. Urz. MSZ z dnia 15 maja 1946 r. Nr. 1. poz. 14, Pkt. 8 — ustęp (4) zostaje zmieniony i otrzymuje następujące brzmienie:

„(4) Przed przedłużeniem lub rozszerzeniem paszportu konsularnego, wydanego przez inny urząd, — należy uzyskać na to zgodę urzędu wystawiającego paszport.

Ta sama procedura obowiązuje również przy wydaniu nowego paszportu, na podstawie paszportu wystawionego przez inny urząd konsularny".

Bez powyższego porozumienia, rozszerzenie, i przedłużenie paszportu może nastąpić wyjątkowo, jedynie na okres niezbędny dla umożliwienia właścicielowi paszportu powrotu do kraju, w którym paszport był wydany, przy jednoczesnym umieszczeniu klauzuli: „paszport nie może być nadal przedłużany bez zgody . . . . .
(wpisać urząd wystawiający paszport)
. . . .

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dz. Urz. MSZ.

31.

Opłaty konsularne za wizowanie świadectw pochodzenia towarów.

K.I.7221/16 z dnia 12 kwietnia 1948 r.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych wyjaśnia, że zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Spraw Zagranicznych z dn. 6 września 1937 r. o opłatach konsularnych (Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 520) uzupełnionym Rozporządzeniem z dn. 29 września 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 296 z 1945 r.), opłatę konsularną za wizowanie świadectw pochodzenia towarów ustala poz. 11 wymienionej taryfy.

W myśl poz. 11 p. b, wizowanie świadectw pochodzenia towarów albo dokumentów handlowych (faktur) dla udowodnienia jedynie pochodzenia towaru (pro forma) podlega opłacie zł. 6.— od faktury, pobieranych w walucie kraju urzędowania placówki wg. mnożnika ustalonego przy pobieraniu opłat konsularnych za wszystkie czynności konsularne w danym kraju.

Natomiast wizowanie świadectw, mających służyć dla uzyskania zniżki konwencyjnej, ulgi celnej lub niestosowania maksymalnej taryfy celnej — podlega opłacie konsularnej w myśl poz. 11 p. a, w wysokości 1% od sumy rachunku (faktury), lecz nie więcej niż zł 300.— a nie mniej niż zł. 12.— (vide wspomniane wyżej Rozporządzenie M. S. Z. Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 520 z 1937 r. i Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 296 z 1945 r.).

Urzędy zagraniczne powinny ściśle stosować podane wyżej zasady przy wizowaniu świadectw lub dokumentów pochodzenia towarów.

32.

Obowiązek zawiadamiania właściwych prokuratorów o przestępstwach obywateli polskich zagranicą.

K.I.3111/2/4 z dnia 7 kwietnia 1948 r.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministerstwem Sprawiedliwości zarządza co następuje:

Urzędy zagraniczne Rzeczypospolitej Polskiej powinny zawiadamiać właściwych prokuratorów w kraju o wszystkich przestępstwach, które dojdą do wiadomości Urzędów R. P. zagranicą.

Wiadomości o popełnieniu zagranicą przez obywatela Rzeczypospolitej Polskiej jakiegokolwiek ściganego z urzędu przestępstwa, mają dla władz prokuratorskich znaczenie nawet wówczas, gdy podejrzany nie ma zamiaru powrócić do kraju.

Dotyczy to zwłaszcza przestępstw o dwużeństwo (art. 197 K. K.).

Prokurator zainteresowany jest w uzyskaniu tych wiadomości nie tylko ze względu na możliwość przyszłego ścigania podejrzanego, lecz również z uwagi na konieczność uregulowania niektórych spraw rodzinnych podejrzanego. Prokurator powinien na przykład w niektórych wypadkach z urzędu wnieść powództwo o unieważnienie małżeństwa, wystąpić z wnioskami o ustanowienie opieki lub kurateli itp.

Wspomniane wyżej zawiadomienie należy po myśli art. 27 § 2 K. K. kierować do tego urzędu prokuratorskiego, w którego okręgu znajdowało się ostatnie miejsce zamieszkania podejrzanego w kraju.

W razie niemożności ustalenia ostatniego miejsca zamieszkania w kraju, lub w razie wątpliwości, zawiadomienie należy kierować do Nadzoru Prokuratorskiego Ministerstwa Sprawiedliwości w Warszawie, ul. Leszno 53/55.

Minister

Warszawa, dnia 15 kwietnia 1948 r. (—) **Zygmunt Modzelewski**

CZĘŚĆ II

KOMUNIKATY

33.

W sprawie wypłat nie mających pokrycia w budżecie urzędów zagranicznych R. P.

D.A.I.B.144/2 z dnia 13 kwietnia 1948 r.

Komisja Dewizowa stwierdziła, że osoby, wyjeżdżające z kraju zagranicę, zaciągają niejednokrotnie zobowiązania pieniężne w podległych MSZ urzędach zagranicznych i że zaciąganie tych zobowiązań zazwyczaj nie jest uzasadnione szczególnie ważnym interesem publicznym lub siłą wyższą.

Ponieważ tego rodzaju operacje finansowe są niedopuszczalne z punktu widzenia polskich interesów dewizowych jak i przepisów rachunkowo-kasowych dla Urzędów Zagranicznych, Ministerstwo Spraw Zagranicznych przypomina zarządzenie swoje Nr. F.K. 651/275 z dnia 20 grudnia 1946 r., które w formie kategorycznej zabrania udzielania zaliczek wszelkim delegacjom i poszczególnym osobom bez każdorazowego zezwolenia Ministerstwa.

Zarządzenie to zabrania również dokonywania wszelkich wydatków czy to na potrzeby Urzędu Zagranicznego czy też na zlecenie polskich instytucji państwowych lub społecznych, o ile Urząd nie posiada na dany wydatek odpowiedniego kredytu lub zezwolenia Ministerstwa zaliczkowo bądź z sum pozabudżetowych, bądź na rachunek „MSZ — sumy do rozliczenia".

Ministerstwo Spraw Zagranicznych podkreśla, że dłużnicy, zaciągający zobowiązania pie-
Spraw Zagranicznych na dokonanie wydatku
niężne w Urzędach Zagranicznych, bez uprzedniej zgody Komisji Dewizowej oraz Ministerstwa, nie będą mieli możności wywiązania się ze swych zobowiązań, gdyż w podobnych przypadkach Komisja Dewizowa odmówi przydziału dewiz na pokrycie zaciągniętego zobowiązania i że wobec tego całym zadłużeniem będzie obciążony kierownik urzędu zagranicznego, który jest odpowiedzialny za prowadzenie gospodarki pieniężnej urzędu zgodnie z obowiązującymi przepisami.

34.

Przewóz złota w małym ruchu granicznym.

DA.I R 144/64 z dnia 9 kwietnia 1948 r.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych podaje do wiadomości uchwałę generalną Komisji Dewizowej z dnia 7 kwietnia 1948 r. Nr. 40:

KOMISJA DEWIZOWA

Warszawa, dnia 7 kwietnia 1948 r.

UCHWAŁA GENERALNA Nr. 40.

Komisja Dewizowa zezwala — aż do odwołania — kobietom, przekraczającym granicę polsko-czechosłowacką w małym ruchu granicznym, na wywóz jednej (1) pary złotych kolczyków na osobę, ponad normy ustalone rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 24 października 1947 r. w sprawie wywozu zagranicę złota i innych kosztowności (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 426).

KOMISJA DEWIZOWA

35.

W sprawie wykładni przepisów dekretu dewizowego o cudzoziemcach.

D.A.I R 144/64.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych podaje do wiadomości okólnik Nr. 4 Komisji Dewizowej w sprawie wykładni przepisów dekretu dewizowego o cudzoziemcach:

KOMISJA DEWIZOWA

Warszawa, dnia 5 kwietnia 1948 r.

OKÓLNIK Nr. 4.

w sprawie wykładni przepisów dekretu dewizowego o cudzoziemcach.

Wobec nasuwających się w praktyce wątpliwości przy wykładni przepisów ust. (3) i (4) art 1 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi w brzmieniu obowiązującym, określającym pojęcie cudzoziemca dewizowego, Komisja Dewizowa wyjaśnia, co następuje:

1) W ruchu repatriacyjnym tj. ruchu obywateli polskich, powracających do kraju niejednokrotnie po wieloletniej nieobecności, wywołanej działaniami wojennymi, należy odróżnić dwie grupy obywateli polskich, a mianowicie: a) obywateli, którzy powracają przy pośrednictwie Państwowego Urzędu Repatriacyjnego, oraz b) obywateli, przyjeżdżających do kraju indywidalnie.

Obywateli polskich, wymienionych wyżej w p. a), z chwilą przyjazdu do kraju, należy uważać za osoby, zamieszkałe w kraju i zaniechać stosowania do nich ograniczeń, odnoszących się do cudzoziemców w rozumieniu przepisów dewizowych. Osoby te bowiem przy wyjeździe do kraju oświadczyły swoją wolę stałego osiedlenia się w kraju w sposób wyraźny przed polskimi władzami repatriacyjnymi, wobec czego sam fakt powrotu ich na teren Polski należy uznać za realizację woli osiedlenia się na stałe.

Obywateli polskich natomiast, wymienionych wyżej w p. b), należy traktować jako cudzoziemców w rozumieniu przepisów dewizowych. Obywatele tacy mogą być przez Komisję Dewizową wyłączeni z pod działania ograniczeń dewizowych dla cudzoziemców tylko w tych przypadkach, w których udowodnią osiedlenie się na stały pobyt w kraju, np. przez okazanie zaświadczenie o wygaśnięciu uprawnień do swobodnego wyjazdu zagranicę wynikających z dokumentów, za którymi przybyli do kraju, a ponadto okazanie zaświadczenia o przyjęciu stałej pracy, założeniu przedsiębiorstwa itp.

2) Obywatel polski, posiadający dwa miejsca zamieszkania: w kraju i jednocześnie zagranicą, uważany będzie zawsze za cudzoziemca, choćby na terenie Polski przejawił działalność zarobkową.

3) Obywatele państw obcych bez względu na cel i okres trwania ich pobytu w Polsce, będą z reguły traktowani jako cudzoziemcy w rozumieniu przepisów dewizowych. Wyjątek od tej zasady będzie odnosił się się do tych obywateli państw obcych, którzy wykażą się ze strony władz administracji ogólnej uzyskaniem zezwolenia na prawo stałego pobytu w kraju.

4) Funkcjonariusze polskich urzędów dyplomatycznych i konsularnych powinni być traktowani na równi z cudzoziemcami w rozumieniu przepisów dewizowych.

W przypadkach wątpliwych, nieobjętych powyższymi wyjaśnieniami, należy zawsze zwracać sią do Komisji Dewizowej.

KOMISJA DEWIZOWA

36.

Zmiany w sieci urzędów zagranicznych R. P.

Urzędy ustanowione:

AFRYKA WSCHODNIA

Konsulat Generalny R. P. w Nairobi — z dniem 15 kwietnia 1948 r. z kompetencją terytorialną na Kenię, Ugandę, Tanganikę i Płn. Rodezję.

AUSTRALIA

Konsulat Generalny R. P. w Sydney — z dniem 15 kwietnia 1948 r. z kompetencją terytorialną na Australię.

JUGOSŁAWIA

Konsulat Generalny R. P. w Zagrzebiu — z dniem 1 kwietnia 1948 r. z kompetencją terytorialną na Republiki Federalne: Chorwację i Słowenię.

37.

Zmiany personalne w urzędzie centralnym Ministerstwa Spraw Zagranicznych i w urzędach podległych (w okresie marzec-kwiecień 1948 r.)

Mianowani dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej:

Bobrowski Czesław — Prezes Centralnego Urzędu Planowania — posłem nadzwyczajnym i ministrem pełnomocnym R. P. w Sztokholmie przy królu Szwecji, z dniem 1 kwietnia 1948 r.

Odwołani dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej:

Zalewski Edmund, poseł nadzwyczajny i minister pełnomocny R. P. przy prezydencie Ludowej Republiki Bułgarii — z dniem 10 kwietnia 1948 r.

Mianowani w centrali M. S. Z.:

Kodroń Mieczysław, pełniący obowiązki zastępcy naczelnika Wydziału Radzieckiego — pełniącym obowiązki naczelnika Wydziału Radzieckiego z dniem 1 maja 1946 r.

Meller-Conrad Adam, referendarz w MSZ — radcą z dniem 16 kwietnia 1948 r., z równoczesnym przydzieleniem do Wydziału Zachodniej i Północnej Europy.

Wink Włodzimierz, podreferendarz w MSZ — referendarzem z dniem 1 maja 1948 r.

Przyjęci do służby w M.S.Z. z innych resortów:

Słuczański Edward, prowizoryczny dyrektor departamentu w Ministerstwie Kultury i Sztuki — z dniem 1 marca 1948 r., z równoczesnym mianowaniem naczelnikiem Wydziału Wschodniego.

Mianowani na stanowiska w urzędach zagranicznych:

inż. Biernacki Władysław — przedstawicielem dla handlu zagranicznego przy Polskiej Misji Wojskowej w Berlinie z siedzibą we Frankfurcie n/M., z dniem 1 lutego 1948 r.

Bodak Aleksander, konsul w Konsulacie R. P. w Algerze — konsulem w Konsulacie R. P. w Tuluzie, z dniem 16 kwietnia 1948 r.

dr Boratyński Stefan, attaché konsularny w Konsulacie Generalnym R. P. w Chicago — wicekonsulem w Konsulacie generalnym R. P. w Chicago, z dniem 1 kwietnia 1948 r.

Budzyński Tadeusz, radca w MSZ — konsulem w Konsulacie Generalnym R. P. w Zagrzebiu, z równoczesnym powierzeniem kierownictwa Konsulatu Generalnego R. P. w Zagrzebiu, z dniem 1 maja 1948 r.

Caban Stanisław, attaché konsularny w Konsulacie R. P. w Sztokholmie — attaché Poselstwa R. P. w Oslo, z dniem 16 marca 1948 r. z równoczesnym powierzeniem obowiązków kierownika Wydziału Konsularnego Poselstwa.

Chanachowicz Stefan, II sekretarz Poselstwa R. P. w Sofii — I sekretarzem Poselstwa R. P. w Sofii, z dniem 1 kwietnia 1948 r.

Grzędzielski Władysław, pracownik kontraktowy w Ambasadzie R. P. w Paryżu — zastępcą attaché prasowego w Ambasadzie R. P. w Paryżu, z dniem 1 kwietnia 1948 r.

Kompanijcew Włodzimierz, pracownik kontraktowy w Ambasadzie R. P. w Waszyngtonie — attaché konsularnym w Konsulacie R. P. w Detroit, z dniem 1 kwietnia 1948 r.

Korzeniowski Stanisław, attaché kulturalny w Ambasadzie R. P. w Belgradzie — II sekretarzem w Ambasadzie R. P. w Belgradzie, z dniem 1 kwietnia 1948 r.

Michalski Czesław, pełniący obowiązki kierownika Konsulatu R. P. w Hamburgu — wicekonsulem w Konsulacie R. P. w Hamburgu, z dniem 1 kwietnia 1948 r.

Miłosz Czesław, attaché w Ambasadzie R. P. w Waszyngtonie — II sekretarzem Ambasady R. P. w Waszyngtonie, z dniem 1 kwietnia 1948 r.

Piróg Czesław, pracownik kontraktowy, w Ambasadzie R. P. w Bukareszcie — attaché Ambasady R. P. w Bukareszcie, z dniem 1 maja 1948 r.

Pochmarski Henryk, prowizoryczny attaché Ambasady R. P. w Bukareszcie — prowizorycznym attaché Ambasady R. P. w Pradze, z dniem 1 maja 1948 r.

dr Przezwański Roman, radca w MSZ — I sekretarzem w Ambasadzie R. P. w Pradze, z dniem 1 kwietnia 1948 r.

Rómmel Waldemar, pracownik kontraktowy w Konsulacie Generalnym R. P. w Kurytybie — attaché konsularnym w Konsulacie Generalnym R. P. w Kurytybie, z dniem 1 kwietnia 1948 r.

mgr. Skarzyński Stanisław, pracownik kontraktowy w Konsulacie R. P. w Detroit — attaché konsularnym w Konsulacie R. P. w Pittsburgu, z dniem 1 kwietnia 1948 r.

Socha Stanisław, pracownik kontraktowy w Konsulacie Generalnym R. P. w Bratysławie — sekretarzem konsularnym w Konsulacie Generalnym R. P. w Bratysławie, z dniem 1 kwietnia 1948 r.

Stankowski Franciszek, pełniący obowiązki kierownika Konsulatu R. P. w Hannowerze — wicekonsulem w Konsulacie R. P. w Hannowerze, z dniem 1 kwietnia 1948 r.

Thee Marek, pełniący obowiązki attaché prasowego w Konsulecie Generalnym R. P. w Jerozolimie—attaché konsularnym w Konsulacie Generalnym R. P w Jerozolimie, z dniem 1 kwietnia 1948 r., z zachowaniem dotychczasowej funkcji pełniącego obowiązki attaché prasowego.

Tykociński Władysław, radca w MSZ — I sekretarzem w Misji Politycznej R. P. w Wiedniu, z dniem 16 kwietnia 1948 r.

Winnicki Franciszek, pracownik kontraktowy w Konsulacie Generalnym R. P. w Sao Paulo — attaché konsularnym w Konsulacie Generalnym R. P. w Sao Paulo z dniem 1 listopada 1947 r.

Powierzono pełnienie obowiązków:

Chanachowicz Stefan, I sekretarz w Poselstwie R. P. w Sofii — kierownika Poselstwa R. P. w Sofii w charakterze chargé d'affaires ad interim, z dniem 10 kwietnia 1948 r.

Kalina Stanisław, II sekretarz Poselstwa R. P. w Bernie — kierownika Wydziału Konsularnego w Poselstwie R. P. w Bernie, z dniem 1 kwietnia 1948 r.

Odwołani do Centrali:

Białka Józef, I sekretarz w Misji Politycznej R. P. w Wiedniu—z dniem 29 lutego 1948 r. z równoczesnym mianowaniem radcą w dyspozycji Biura Personalnego.

Gumkowski Kazimierz, prowizoryczny II sekretarz Poselstwa R. P. w Ottawie — z dniem 31 maja 1948 r. z równoczesnym mianowaniem radcą w dyspozycji Biura Personalnego.

Kostarski Stanisław, attaché i charge d'affaires ad interim w Ambasadzie R. P. w Nankinie — z dniem 15 maja 1948 r., z równoczesnym mianowaniem referendarzem w dyspozycji Biura Personalnego.

Krajewski Aleksander, I sekretarz w Ambasadzie R. P. w Pradze — z dniem 31 marca 1948 r. z równoczesnym mianowaniem radcą w dyspozycji Biura Personalnego.

Likwornik Anna, prowizoryczny referendarz na urlopie bezpłatnym — obecnie pracownik kontraktowy w Ambasadzie R. P. w Nankinie — z dniem 15 maja 1948 r., z równoczesnym przydzieleniem do dyspozycji Biura Personalnego.

Nowek Roman, konsul w Konsulacie R. P. w Tuluzie — z dniem 15 kwietnia 1948 r. z równoczesnym mianowaniem radcą w dyspozycji Biura Personalnego.

Okoński Władysław, attaché konsularny w Konsulacie Generalnym R. P. W Stambule — z dniem 15 kwietnia 1948 r. z równoczesnym mianowaniem referendarzem w dyspozycji Biura Personalnego.

Przybój-Jarecki Alfred, radca w Polskiej Misji Wojskowej w Berlinie — z dniem 29 lutego 1948 r. z równoczesnym mianowaniem radcą w dyspozycji Biura Personalnego.

Szeworski Adam, attaché Ambasady R. P. w Paryżu — z dniem 30 kwietnia 1948 r. z równoczesnym mianowaniem referendarzem w dyspozycji Biura Personalnego.

Przesunięto termin odwołania:

Meller-Conrad Adam, attaché konsularny w Konsulacie Generalnym R. P. w Brukseli — z dnia 28 lutego 1948 r. na dzień 31 marca 1948 r.

Senft-Lisowski Witold, wicekonsul w Konsulacie Generalnym R. P. w Jerozolimie — z dnia 15 lutego 1948 r. na dzień 31 marca 1948 r.

mgr Udziela Zbigniew, attaché prasowy w Poselstwie R. P. w Budapeszcie — z dnia 31 października 1947 r. na dzień 29 lutego 1948 r.

Przydzieleni:

mgr Głowacki Włodzimierz, radca w MSZ — do Departamentu Ekonomicznego z dniem 13 kwietnia 1948 r.

dr Majchrowicz Anna, prowizoryczny referendarz w MSZ — do Biura Prawnego z dniem 13 kwietnia 1948 r.

Szenic Stanisław, radca w MSZ — do Biura Prawnego z dniem 13 kwietnia 1948 r.

Wolnikówna Zofia, podreferendarz w MSZ — do Wydziału Paszportowo-Wizowego z dniem 16 marca 1948 r.

Otrzymali urlop bezpłatny:

Brzechowska Maria, referendarz w MSZ — od dnia 1 kwietnia 1948 r. do dnia 31 marca 1949 r.

Drużyna Ludwika, podreferendarz w MSZ — od dnia 16 maja 1948 r. do dnia 15 maja 1949 r.

Wojnarowski Emil, radca w MSZ — od dnia 12 kwietnia 1948 r. do dnia 12 kwietnia 1949 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

Rogalski Mieczysław, b. poseł nadzwyczajny i minister pełnomocny w Oslo — w dyspozycji Biura Personalnego — z dniem 31 marca 1948 r.

Zwolnieni ze służby w MSZ:

Kuklińska Barbara, podreferendarz w MSZ — z dniem 15 kwietnia 1948 r. na własną prośbę.

Pisarczyk Józefina, prowizoryczny podreferendarz w MSZ — z dniem 31 sierpnia 1948 r., ze zwolnieniem od pełnienia obowiązków z dniem 30 kwietnia 1948 r.

Sośnicki Stanisław, radca w MSZ — z dniem 31 marca 1948 r. na własną prośbę.

38.

Zmiany zarządzone przez inne Ministerstwa:

mjr. Kajdy Julian — mianowany zastępcą attaché wojskowego przy Ambasadzie R. P. w Londynie dekretem Ministra Obrony Narodowej z dnia 12 marca 1948 r., Nr. 23/Ż/48/Dr.

gen. dyw. Prus - Więckowski Mikołaj — mianowany attaché wojskowym przy Ambasadzie R. P. w Moskwie dekretem Ministra Obrony Narodowej z dnia 1 marca 1948 r., Nr. 7/Ż/48/Dr.

39.

Zezwolenie na przyjęcie odznaczeń cudzoziemskich.

P.D.320 — 337 z dnia 6 kwietnia 1948 r.

Prezydent Rzeczypospolitej zarządzeniem z dnia 23 marca 1948 r. udzielił następującym osobom zezwolenia na przyjęcie i noszenie orderów państw obcych:

Zygmuntowi Modzelewskiemu, ministrowi Spraw Zagranicznych — wielkiej wstęgi republikańskiego orderu Gwiazdy Rumuńskiej.

dr Stanisławowi Leszczyckiemu, podsekretarzowi stanu w MSZ — krzyża komandorskiego z gwiazdą republikańskiego orderu Gwiazdy Rumuńskiej.

Stefanowi Wierbłowskiemu, ambasadorowi, sekretarzowi generalnemu MSZ — krzyża komandorskiego z gwiazdą republikańskiego orderu Gwiazdy Rumuńskiej.

Józefowi Olszewskiemu, ministrowi pełnomocnemu, dyrektorowi Departamentu Politycznego w MSZ — krzyża komandorskiego z gwiazdą republikańskiego orderu Gwiazdy Rumuńskiej.

dr Piotrowi Szymańskiemu, ambasadorowi R. P. w Bukareszcie — krzyża komandorskiego z gwiazdą republikańskiego orderu Gwiazdy Rumuńskiej.

Wiktorowi Groszowi, ministrowi pełnomocnemu, dyrektorowi Departamentu Prasy i Informacji w MSZ— krzyża komandorskiego z gwiazdą republikańskiego orderu Gwiazdy Rumuńskiej.

Adamowi Gubrynowiczowi, dyrektorowi Protokółu Dyplomatycznego w MSZ — krzyża komandorskiego republikańskiego orderu Gwiazdy Rumuńskiej.

Franciszce Janiszewskiej, wicedyrektorowi Gabinetu Ministra Spraw Zagranicznych — krzyża komandorskiego republikańskiego orderu Gwiazdy Rumuńskiej.

Aleksandrowi Jackowskiemu, wicedyrektorowi Departamentu Prasy i Informacji w MSZ—krzyża komandorskiego republikańskiego orderu Gwiazdy Rumuńskiej.

Wiesławowi Sobierajskiemu, naczelnikowi Wydziału Południowo-Wschodniego w Departamencie Politycznym MSZ — krzyża koman-

dorskiego republikańskiego orderu Gwiazdy Rumuńskiej.

Tadeuszowi Findzińskiemu, sekretarzowi Ambasady R. P. w Bukareszcie — krzyża oficerskiego republikańskiego orderu Gwiazdy Rumuńskiej.

Eleonorze Ratuszniakowej, zastępcy naczelnika Wydziału Południowo-Wschodniego w Departamencie Politycznym w MSZ — krzyża oficerskiego republikańskiego orderu Gwiazdy Rumuńskiej.

Janinie Imielskiej, radcy w Departamencie Politycznym w MSZ—krzyża kawalerskiego republikańskiego orderu Gwiazdy Rumuńskiej.

Irenie Lichowej, kierownikowi referatu ogólnego w Protokóle Dyplomatycznym MSZ — krzyża kawalerskiego republikańskiego orderu Gwiazdy Rumuńskiej.

Stanisławowi Wojtowiczowi, referendarzowi w Wydziale Południowo-Wschodnim w Departamecie Politycznym w MSZ — krzyża kawalerskiego republikańskiego orderu Gwiazdy Rumuńskiej.

Stanisławowi Derlińskiemu, referendarzowi w Wydziale Południowo-Wschodnim w Departamencie Politycznym w MSZ — krzyża kawalerskiego republikańskiego orderu Gwiazdy Rumuńskiej.

Jakubowi Gelbartowi, attaché prasowemu Ambasady R. P. w Bukareszcie — krzyża kawalerskiego republikańskiego orderu Gwiazdy Rumuńskiej.

Adamowi Kępińskiemu, podreferendadarzowi w Protokóle Dyplomatycznym w MSZ — krzyża kawalerskiego republikańskiego orderu Gwiazdy Rumuńskiej.

SPROSTOWANIE

DZIENNIK URZĘDOWY MSZ Nr 2 z 1948 r., poz. 11, 5) — 1. informacje o archiwach przywożonych — powinno być: 1. informacje o archiwach zabezpieczonych,

Dziennik Urzędowy MSZ Nr 3 z 1948 r. opuszczono numerację: 26 — Zmiany zarządzone przez inne Ministerstwa, oraz 27 — zezwolenie na przyjęcie odznaczeń cudzoziemskich.

---

wz. Dyrektor Gabinetu Ministra

Warszawa, dnia 15 kwietnia 1948 r. (—) **Franciszka Janiszewska**

Redakcja i Administracja

Ministerstwo Spraw Zagranicznych — Gabinet Ministra — Warszawa, Aleja I Armii W. P. Nr 23.

PWZG Warszawa, Tamka 3, 600. Zam. 600. V.48. B-60801.